Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de April 1882. 31te Aargang.

Senator Calls Tale.

Holdt den 16de Febr. mod Edmunds' Bill.

(Efter «Deseret News.»)

(Blandt mange lignende Taler har vi for Korthedens Skyld valgt denne som et Exempel paa retsindige og vise Mænds Anskuelser om disse Lov-Forslag.)

Hr. Præsident; dette Forslag, som nu foreligger Senatet til Overveielse, er, efter som jeg forstaar det, det mest overordentlige, som nogensinde er bleven fremlagt i denne Nations Tid. Enten det betragtes i det Hele eller i dets Enkeltheder, er det et Lovudkast, tænker jeg, der vil længe staa som et Mindesmærke om Indgreb i Konstitutionen, om Ringeagt for personlige Rettigheder, om Vold paa alle væsentlige Principer, som indbefattes i vor Regjeringsform og i vore Institutioner.

Denne Bill foreslaar sig, som et Udkast til Straf for dobbelt Giftermaal i Territorierne, og paa Steder, hvor den udelukkende har Jurisdiktion. Den omstyrter een Regjering og danner en anden i den aabenbare Hensigt at give Anledning til, at der træffes Foranstaltninger til at straffe denne Forbrydelse. Det er ikke alt; men den opretter Domstole, der er partiske, og udtrykkeligt og forsigtigt sørger for, at den Anklagede ikke faar noget upartisk Forhør. Den paalægger Jurymændene en Religionsprøve, der er et Brud paa Konstitutionens fornemste Forskrifter, som siger at naar en Mand anklages for Forbrydelse, skal han have et redeligt og upartisk Forhør. Den paalægger en Religionsprøve, ved hvilken Saadanne, som er af en vis Mening, udelukkes fra Juryerne, som skal forhøre det beskyldte Individ. Om der er Noget, der er os kjert og helligt i amerikansk Lovkyndighed og amerikansk Frihed, saa er det det, at en Person, der anklages for Forbrydelse, skal have et redeligt og upar-

tisk Forhør for en Jury af hans Ligemænd, og ikke af en uredeligt valgt Jury, af Mænd, der vides at være hans Fiender, og fordomsfulde mod ham og mod den Anklagedes Religion.

Hr. Præsident! uagtet denne Bill bærer Navn af en Bill til Straf for dobbelt Giftermaal, saa erklæres den dog i Argumenterne her og er kjendt overalt i Landet for at være en Bill, hvori Folket af et vist Territorium, hvoraf de Fleste holder nogle særegne Anskuelser og Meninger, som de agter for religiøse, men Andre tror at være kriminel, hvori et helt Folk, 130,000 eller flere, som vor Forfatning i dens væsentligste Principper, erklærer for at have Ret til Selv-Regjering, bliver ved Oprettelsen af en anden Regjering imod deres Ønske, udsat for at blive berøvet al deres politiske Magt og underkastet et Forhør af partiske Retter og partiske Juryer. Det er Billens sande Mening og sande Øiemed. Den konstituerer i Virkeligheden en Ret, der er aabenbar fiendtlig til dem, til at forhøre og dømme dem, som et Middel til at undertrykke deres Religion; og det er retfærdiggjort i Argumentet og i Diskussionen her. Det er en Ret, nøiagtigt tilberedt til at give en partisk Kjendelse, og sammensat af Mænd, der netop bliver valgt, fordi de er fiendtligsindet til Folket, 130,000. Enten de er Overtrædere eller ikke, er de, efter vor Konstitutions udtrykkelige Erklæring Borgere i de Forenede Stater, under vor Jurisdiktion; og som Saadanne har de Ret til vore Loves Beskyttelse.

Det ligner ikke amerikansk Retsvidenskab. Det er ikke de Forenede Staters Konstitution. Det er ikke vise Mænds Theori til at regjere efter, Mænd, som gjør Fordring paa Mands Rettighed, Ret til at stemme, en Mands Ret til at tænke frit; som siger, at enhver Mand er en Broder, og som har gjenopbygget Hælvten af dette Land med Millioner af hvide, fornuftige og civiliserede Mennesker paa den Theori, at de skulde ikke blive berøvet Magten til at regjere deres Stater, og at Alle skulde være ens ligeover for Loven og som Mænd have Ret til at give Stemme.

Lad os see hvad Garanti der er i vort Lands Konstitution for en saadan Fremgangsmaade. Min lærde og skarpsindige Kollega, for hvis Meninger jeg har megen Agtelse, henviste igaar til den Forordning, ved hvilken Florida først blev given en Regjering som Territorium eller som det behagede ham at udtrykke sig, ved hvilken Kongressen gjorde det Territoriums Authoriteter til Voldgiftsmænd, og authoriserede Præsidenten til at regjere det Folk og fortsætte den regjerende, lovgivende og retslige Magt i saadanne Personers Hænder, som han beskikkede, og han saa deraf, at Forordningen skabte en Voldgiftsmænds Magt. Der er ingen Plads i Konstitutionen til saadan Magt. Der er ingen logisk Proposition, der kan understøtte det. Forordningen, ved hvilken Territoriet Florida blev konstitueret, authoriserede blot Embedsmændene, som Præsidenten udpegede til at udøve den lovgivende og retslige Authoritet ioverensstemmelse med den Magt og Indskrænkning, som indeholdtes i Konstitutionen, og ikke anderledes. At sige at Kongressen kan give Præsidenten (eller en Embedsmand, som Folket har giort til hvad han er), Magt, som han er forbudt at udøve; at sige at Kongressen (som Folket har gjort til det den er), kan berøve Borgerne denne garanterede Frihed og hine individuelle Rettigheder, som Hensigten var at Konstitutionen skulde skabe og sikre dem, fordi de er paa Land,

der tilhører de Forenede Stater; at sige ja til at en Regjering, hvis Magt beror paa Folket og erklærer at være saaledes indskrænket, at den ikke kan berøve dem visse personlige Rettigheder, bliver til en Voldgiftsmænds uindskrænkede Magt, naar Borgerne indtræder i Landet, eller kommer indenfor Regjeringens Jurisdiktion, at sige ja dertil bliver sikkerlig hverken bifaldet af sund Fornuft eller Autoritet.

Der er Intet i den Sags Kjendelser, som min Kollega har citeret, der kunde bringe En paa Tanke om saadan Proposition. Konstitutionen er dannet til at sikre personlige Rettigheder, dannet af Folket, for Folket, forbydende Kongressen ved nogen Lov at gjøre Indgreb i disse personlige Rettigheder, tilsikrende et upartisk Forhør for Enhver, som anklages for Forbrydelse, givende Borgeren absolut Forrettighed til disse personlige Rettigheder; Regjeringen er bleven til ved Konstitutionen og er den underdanig. Naar nu denne Regjering faar mere Land, og Borgerne betræder det samme Land, at han derved mister Sikkerheden for disse Rettigheder, er aldeles uden Grund. Ingen Regjering kan øiensynligt blive organiseret i Territorierne ioverensstemmelse med Konstitutionen, uden at det tilsikrer Borgerne de Rettigheder, som Kongressen er forbuden at øve nogen Magt til at berøve ham. Enten denne Regjering er den ene Mand valgt af Kongressen eller de mange Mænd valgte af Folket i Territoriet, saa forbliver dog Magten og Rettighederne de samme.

Det er sagt, at den Paragraf, at Kongressen kan foreskrive „nødvendige Regler og Anordninger for Territorierne," giver den en uindskrænket Magt. Men hvad Argument er det? Hvad er nødvendige Regler og Anordninger for Territorierne" i Konstitutionens Betydning? Vil nogen Mand sige, at Konstitutionen erkjender det for „nødvendigt" for Folket i Territorierne, som samme Konstitution siger er ikke nødvendigt, men skadeligt og fordærveligt for det samme Folk? Vil Nogen sige, at Indskrænkningen af given Magt i Konstitutionen ikkun gjelder Staterne, naar den er almindelig og angaar Borgernes Frihed og Rettigheder allevegne? Nogle Senatorer er forunderligt svage til at huske det første Stykke af den 14de Artikel i Konstitutionen, hvor Ordene lyder: „Alle, som er født eller naturaliseret i de Forenede Stater og er Jurisdiktionen underdanig, er Borgere i de Forenede Stater og i den Stat, hvori de opholder sig. Ingen Stat skal give nogen Lov, som indskrænker Privilegier og Friheder, osv. Her er en Bill, og det er os sagt, at det er en retmæssig Bill. Hvad gjør den? Vil Senatoren fra Vermont, som er dens særdeles Forkæmper, paatage sig paa dette Gulv eller andetsteds, at stemme for en Lov, som giver Guvernøren i Vermont Magt til at udvælge fem Mænd, som skal sige til ham og til enhver anden Mand i Staten Vermont, „du skal ikke være berettiget til Embede; thi vi har besluttet at straffe for Polygami, uden Forhør, uden Varsel, uden Jury, uden Konstitution", eller at oprette Dispotisme i nogen anden Hensigt.

Hr. Præsident; medens jeg samtykker med ethvert Ord af det kraftige og uimodsigelige Argument, fremført af Senatoren fra Georgia (Hr. Brown) angaaende Religionsprøve, og med hvert Ord af den ligesaa uimodsigelige Bevisførelse af Senatoren fra Alabama (Hr. Morgan) og Senatoren fra Missouri (Hr. Vest), at dette er upaatvivleligt og efter Retternes Kjendelse en Bill, der angaar en Skamplet, saa er jeg villig

til at stemme for at tage al regjerende Magt fra Folket i dette polygamistiske Territorium og overlade den Magt til Kongressen, at udøves gjennem et lovgivende Raad eller anderledes, og saaledes paa en redelig og retfærdig Maade dømme dem, som gjør sig skyldig i Misgjerning, men jeg er ikke villig til at fordærve selve Sikkerhedsværnet, som omgiver hvert Individ i hele Landet, til at fornegte de Indskrænkninger, ved hvilke Konstitutionen indskrænker Kongressens Magt, hvilke er tvefoldig: Først i ihenseende til Privilegier, at tolkes upaatvivleligt i Lyset af Regjeringens Øiemed, paa dets egen Maade, at Folket regjerer, og for det Andet, ihenseende til Borgeren og de Privilegier og Rettigheder, som de tilsikrer ham.

Med alt dette Argument og Diskussion, her er Konstitutionen, og her er det 14de Forbedringsforslag, hvilket den hæderlige Senator fra Vermont var det største Redskab til at faa vedtaget, hvilket erklærer, at Enhver, som er under de Forenede Staters Jurisdiktion, er en Borger og er berettiget til Lovens fulde Beskyttelse. Hvormeget af Lovens Beskyttelse bliver der for hine Mænd i Utah naar fem Mænd siger: „Vi tror, uden Bevis eller Vidne, uden Forhør, uden Varsel, uden at give Eder Leilighed til Forsvar, at I er skyldig i ulovlig Samkvem med Kvinder, og vi negter Eder Rettigheden til den Stemmeret, den Valgbarhed til Embede, som I nu har. Vi negter Eder Retten til at forhøres af en Jury af eders Ligemænd. Vi forlanger, at I skal forhøres af Mænd, som er fiendtligsindet mod udtalt Vidnesbyrd, til at sige, at I har gjort Eder skyldig i Uret i Eders Forhold til det andet Kjøn."

Vil han fordriste sig til at sige, at Folket i Vermont skal blive frataget deres Stemmeret, og at en Lov vilde være tilstrækkelig i den Stat, til at authorisere Guvernøren til at danne en ensidig Kommittee til at sige, at Ingen skulde give Stemme, og Ingen skulde beklæde Embede i Vermont, som efter disse fem Mænds Mening, enten de var Demokrater eller Republikanere, havde gjort sig skyldig i en eneste utilbørlig Handling, uden Varsel til Individet og uden Bevis? Vil han fordriste sig til her at paastaa, at Folket i Vermont vilde agte en Statsregjering, paatvunget dem, med en Magt, der udelukte tre Fjerdedele af dem fra Stemmeret og fra Valgbarhed til Embede ved en Kommittee af fem Personer, at de vilde agte en slig Regjering, som en republikansk Regjering?

Vil nogen Mand fordriste sig til at sige, at det er republikansk Regjering at konstituere en saadan Kommittee? Skal det fortælles os, at det er nødvendigt at skabe en tilført og partisk Ret og Jury, til at negte Mænd deres Rettighed til en redelig og upartisk Jury, at negte Mænd deres Rettighed til at blive hørt førend Følgerne af Forbrydelse bliver tilregnet dem, og at det kan blive retfærdiggjort med den Undskyldning, at det er ikkun en valgt Kvalifikation? De siger jo, at det er en Forbrydelse, men det bliver ikke her behandlet som en Forbrydelse. Det er et Paaskud.

Billen foreslaar under maskerede og falske Paaskud at frarane hele Utahs Befolkning, over 130,000 Personer, deres Rettighed til at danne en Regjering, men den danner een for dem af fem Mænd; og det er en falsk Paastand i Billen, at disse fem Mænd er bestemt til at drøfte og redeligt afgjøre det paagjeldende Folks Valgbarhed. Den er berammet paa at danne en Regjering af et Mindretal over et stort Flertal. Saaledes erklærer den sig selv at være. Som Saadan retfær-

diggjøres den af dens Forfatter og Venner. Der spørges ikke om Kongressen har Magt til at tilbagekalde alle Love i Territorierne og anbetro den regjerende, den retslige og den lovgivende Magt til hvem den behager, enten een eller mange, Alle indrømmer dette; men om den kan krænke de personlige Rettigheder, som Konstitutionen garanterer. Det hedder: „Vi tror, at jeres Religion eller Tro er en Fiende til Nationen og burde undertrykkes med Ild og Sværd." Jeres Tro, siger Senatoren fra Vermont, er en Skamplet paa Kristendommen og maa derfor udryddes efter denne grusomme Methode. Hr. Præsident, jeg har ikke saaledes lært vor Kristendoms Forskrifter — jeg har ikke saaledes lært vor Konstitution. Det er bleven mig lært, at den kristelige Religion var Fred og Kjerlighed, og at ingen Religionsprøve" kan udelukke hverken Jøde eller Hedning fra Embede paagrund af hans Tro. Hr. Præsident, det er til ingen Nytte at forsøge paa at regjere og bemestre dette Spørgsmaal paa denne Maade. Den hæderværdige Senator fra Delaware (Hr. Bayard), hvis Troskab til Konstitutionen medrette er bleven udmærket og for hvilket jeg høitagter ham, og jeg har Intet imod hans Argumenter angaaende denne Bill, — han omtaler Mormonerne som en theokratisk Regjering. Hvorfor? Hvad Grund er der til den Paastand her? Hvad er Argumentet? Fordi den mormonske Kirke er saaledes organiseret at i religiøs og social Henseende hviler der en absolut Magt i Kirkens Hoved. Er det ikke saaledes med vor kristne Kirke, med et af dens fornemste Samfund, som ikke bør omtales nogetsteds uden med den dybeste Ærefrygt, det kirkelige Samfund, der saa Kristendommens Begyndelse, der vissselig ydede ingen ringe Part til dens tidlige Historie; og uagtet dens Kamp med Hedenskabet, har det vedligeholdt sig gjennem de forsvundne Generationer, denne Kirke paastaar absolut, at dens Hoved er ufeilbar i alle religiøse og sociale Sager, og naar Hovedet taler, som Hoved, da paabyder det absolut Lydighed af dets Millioner Tilhængere.

Der er Intet theokratisk i den mormonske Kirkes Bestyrelse, der aabenbares for Verden. Den gjør ingen Krav paa at regjere Territoriet. Den anerkjender de Forenede Staters Regjerings Fuldmagt. I kan ikke angribe dem ved at erklære det som Kongressens Anskuelse, at det, at Nogen tilbeder Gud iovereensstemmelse med sin Tro, saasom Mormonerne gjør (skjøndt stridende mod vor Anskuelse og Ønske) at det er en theokratisk Regjering, og maa undertrykkes med Ild og Sværd. Men om I vil føre Krig imod dem, saa lad det dog ikke skee med at omstyrte vort Folks Frihed og gjøre Vold paa jer egen hellige Tro; men angrib dem med Krigens røde Høire Haand og Sværdet, og sig til dem: „Gaa og forkynd eders Kjetteri og iagttag eders Skikke udenfor de Forenede Staters Grænser." Min Herre, dette er værre end aabenbar Krig. Dette er at sige rentud til Folket, at det, som vore Fædre, handlende efter den kristelige Religions Lærdomme, kæmpede for i over et hundrede Aar for at fuldkomme, nu skal kastes bort. De Forenede Staters Kongres siger, at der kan holdes et Forhør for en fiendsk og fordomsfuld Ret og partiske Jurymænd, af de Anklagedes Fiender og ikke Venner; at en Regjering skal dannes, hvori Størstedelen — ni Tiendedele af Folket — til Trods for de Principer, som sammenholder hele vort politiske System, en Regjering af et ringe Medlemantal blive dannet med

foreskreven Straf og med Kjendelse og Dom af Retter, som vælges og organiseres for at forhøre og erklære skyldig.

Hr. Præsident, jeg vilde om nødvendigt gaa saa langt, som Konstitutionen tilsteder, for at undertrykke Flerkoneriet, og tror at der er en let Adgang til at udrydde det Onde. Jeg tænker, at Kvinderne i Landet, med deres Rettighed, som vi tror de har til enhver Haandtering og enhver Beskjeftigelse, passende for deres Evner og Kræfter, og med deres Tankekraft, der er ligesaa god som vores, tænker jeg, at de under Lovens Beskyttelse vil gjøre Paastand paa Frihed og Ret, uden at der bruges lovstridige og efter min Mening syndige, Fremgangsmaader for at udføre offentlige Øiemed.

Giv dem Lovens Hjelp og lad dem være beskyttet af Retter og Juryer, som er redeligt organiseret. Stadfæst Loven, som skal afgjøre hvad der er Forbrydelse, og, om nødvendigt, saa forandre Stedet for Forhøret efter de fastsatte Love, hvorsomhelst og naarsomhelst det beviser for Retten, at den offentlige Stemning er i en saadan Tilstand, at et Forhør ikke kan holdes der eller da. Gjør Rettigheden til at blive forhørt sikker og drag Omsorg for de Kvinders og Børns Forsørgelse, som ønsker at forlade det polygamistiske Familieforhold.

Dersom Sagen er saa alvorlig, at der behøves nogen overordentlig Methode, saa synes jeg denne vilde være den rigtigste. Beskyt Individerne i deres Frihed, hvis de vælger at forlade det polygamistiske Forhold, og fremfor Alt, undervis dem og deres Børn, og send evangeliske Prædikanter iblandt dem. Hvorfor skal vi søge at opbygge lokal Dispotisme under Navn af Lov og under et falsk Paaskud for at kunne udføre Øiemed, som let kan udføres ved lovlige Midler?

Af disse Grunde, Hr. Præsident, skal jeg stemme imod denne Bill.

Stilstand.

Der lader til at være en Stilstand i Anti-Mormon-Agitationen i Østen. Krampen er ophørt og en halvt sovende Tilstand har indfunden sig. Sekteriske Skrigere, skinhellige Ansøgere til Kongressen, Oprørsstiftere og Avisskrivere, finder det vanskeligt at vedligeholde den oprørte Stemning, som næsten har lagt sig, eller idetmindste synes saaledes.

Naar Folkebevegelsens rasende Bølger ophører med at uroe Kongressen, saa er det muligt, at den skandaløse lovstridige Lovgivning, som nu forehaves, vil slaa feil; — der er endogsaa gode Udsigter til at Cannon vil vinde sit Sæde.

Konstitutionel Konvention.

Den 4de Marts vedtog begge Husene i den lovgivende Forsamling (i Utah) en Række af Resolutioner, der bestemmer, at der holdes en Konvention for at komme overens om og danne en Konstitution eller Forfatning, som vil gjøre Utah til en Stat. Endvidere bestemmer Resolutionerne, hvormange Delegerede hvert County er berettiget til at sende, nemlig:

Beaver	2	Rich	1
Box Elder	3	Salt Lake	15
Cache	6	Sanpete	5
Davis	3	Sevier	3
Emery	1	Summit	3
Iron og San Juan	3	Tooele	2
Juab	2	Utah	8
Kane	2	Uinta og	
Millard	2	Wasatch	2
Morgan	1	Washington	2
Piute	1	Weber	5
		i Alt	72

Dagen bestemt for denne Forsamling at holdes er den 10de April, og den til samme Forsamling, eller Konvention, af Legislaturet, eller den lovgivende Forsamling, givne Fuldmagt, er i de vedtagne Resolutioner defineret som følger:

„Denne Konvention kan, naar den er bleven organiseret, udarbeide en Stats-Forfatning, eller Stats-Konstitution, for det nuværende Territorium, navngive den forestaaende Stat og bestemme dens Grænser, vælge eller beskikke Delegerede til at begive sig til Washington og der paatale Utahs Krav og Rettighed til at være en Stat, udnævne og foranstalte Valget af en Guvernør, lovgivende Forsamling, Dommere, Sekretær, og andre Stats-Embedsmænd, og en Repræsentant til Kongressen; til at foranstalte en Session af den lovgivende Forsamling for at vælge to U. S. Senatorer; og samme Konvention kan tage saadanne andre Forholdsregler, som kan betragtes som gode til Udførelsen af det foreliggende Øiemed; Forfatningen, som bemeldte Konvention udarbeider, samt Udnævnelserne til Stats- og andre Embedsmænd, skal overdrages Folket for dem at antage eller forkaste ved et Valgmøde, som skal holdes paa en saadan Tid og under saadanne Regler og Forskrifter, som bemeldte Konvention bestemmer."

Alvorlig og hensigtsmæssig Flid er en levende Lovsang, en vedvarende Lyksaligheds-Kilde — det er Lydighed til Guds store Lov for en dydig Tilværelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Indvendinger mod Mormons Bog.

(Efter «The Contributor.»)

Næsten alle de Indvendinger, der gjøres mod Indholdet af Mormons Bog, kan anføres under tre Overskrifter: de er enten barnagtige, ikke rigtige eller ondskabsfulde.

Vi vil ikke bortødsle vore Læseres Tid paa en vidtløftig Drøftelse af den førstnævnte Slags Indvendinger; men blot tage saadanne i Betragtning, som ved første Øiekast har Udseende af Sandsynlighed, og dog i Virkeligheden, naar det bliver tilstrækkeligt undersøgt, findes at være blotte Skygger uden Grundvold, eller Paastand uden Rimelighed.

En af de nyere anti-mormonske Skribenter fremfører følgende temmelig vidtløftige Argumenter til at bevise, at „Mormons Bog ikke stemmer med Bibelen." Han siger: „Mormons Bog angiver en anden Dag og Maaned for Kristi Død end Bibelen angiver. I Helamans Bog forudsiger Samuel, den lamanitiske Profet, at et Tegn skulde sees, et Tegn paa Kristi Døds Tid, nemlig tre Dages Mørke. Og i Nephis Bog læser man: „Og det skete i det fireogtredivte Aar, i den første Maaned, paa den fierde Dag i Maaneden, . . . see, da var der Mørke over Landet . . . og det skete, at det varede i tre Dage." Samuel sagde, at Mørket skulde begynde „paa den Dag, han skulde lide." Nephi siger, at det begyndte i det fireogtredivte Aar, paa den fierde Dag i Maaneden, altsaa den fierde Dag i en vis Maaned."

Hertil svarer vi, at det rigtignok fastsætter Kristi Dødsdag til den fierde Dag i den første Maaned i et vist nephitisk Aar; men eftersom Bibelen intet siger om det nephitiske Aar, saa kan dette ikke komme i Modsætning til denne hellige Bog.

Men Modstanderen vedbliver: 1) „Han døde ikke paa den fjerde Dag i den jødiske Maaned (og det var den Tidsregning, de bragte med dem fra Jerusalem), thi han døde ved Paaskefestens Tid, som indtræffer paa den fjortende Dag i den første Maaned. Her finder vi ti Dages Forskjel mellem Bibelen og Mormons Bog. Hvilken af dem er rigtig?" 2) „Endskjøndt der siges at Nephiterne har regnet deres Aarstal fra Kristi Komme, begyndende ni Dage efter at han kom, saa nævnes der dog Intet om nogen Forandring i Maanedernes Regning; men om der var, og den første Maaned begyndte ved Kristi Fødsel, ved at tage Juledag, den 25de December, som Udgangspunkt, saa vilde „den fierde Dag" derfra blive den 29de December, hvilket vilde være tre Maaneder for tidligt til at stemme overens med Bibelen, som siger, at han blev korsfæstet ved Paaskétid. 3) „Dersom de regnede deres Tid fra Kristi Fødsel efter Bibelen og ikke efter Traditionen, saa er Uoverensstemmelsen ligesaa stor; thi Gabriel besøgte Marie i den sjette jødiske Maaned, hvilket svarer til Sidstningen af August og Førstningen af September,

ni Maaneder, efter hvilken Tid Kristus blev født; altsaa sidst i Mai eller først i Juni; hvilket vilde blive den „fierde Dag" i den „første Maaned", fra Tidspunktet at regne, over to Maaneder for sildigt til at stemme med Bibelen om Kristi Dødsdag. I dette Punkt er Bibelen og Mormons Bog uforeneligt i Modstrid, enten vi antager at Mormons Bog bruger jødisk Tidsregning, eller at den regner fra Kristi Fødsel."

Det er muligtvis sandt, at Nephiterne i Begyndelsen regnede deres Aarstal efter det jødiske System; men det er ligefrem sagt i Mormons Bog, at de forandrede deres Regnemaade, i det mindste een Gang før Kristi Fødsel, og muligtvis oftere. Det kan ikke modsiges, at de jo forandrede den ved Kristi Fødsel, og det er sandsynligt, at de ogsaa gjorde det, da Monarkiet blev ombyttet med Republiken eller Dommerregjeringen; thi Læseren vil finde i den Periodes Annaler, at en Tildragelse siges næsten altid at have fundet Sted i det „første", „fjerde", „sjette", osv. „Aar af Dommernes Regjering", og ikke som før „fra den Tid, da Lehi forlod Jerusalem." Og det er ganske sandsynligt, at Nephiterne før den Tid (91 før Christus) begyndte deres Aar med Lehis Afreise og ikke med den første Dag i det gamle jødiske Aar. Dog maaskee Nephiterne, paa den Tid vi skriver om, havde forandret deres Tidsregning. Nephi den Tredie siger Neph. 12, 8.: „Nu begyndte Nephiterne at regne deres Tid fra denne Periode, da Tegnet blev givet, eller fra Kristi Komme." Altsaa, dersom Jesus blev født paa den første Dag i den første Maaned i det jødiske Aar, hvilket ikke paastaas, saa maa dette uundgaaeligt have gjort en Forandring paa det nephitiske Aars Begyndelse, og hvad vi læser i Mormons Bog beløber sig blot til dette: Jesu Kristi Død fandt Sted i det 34te nephitiske Aar efter hans Fødsel, og paa den fierde Dag i den første Maaned. Der findes ingen Bevis paa, at de jødiske og de nephitiske Aar var lige lange, det vides endikke hvor lange noget af disse to Folks Aar egentlig var. Mormons Bog siger ikke noget derom med Hensyn til det nephitiske Aar, og eftersom det jødiske Aar var dels regnet efter Maanen og dels efter Solen, saa var deres Aar ikke alle lige lange, deres Maaneder begynder til forskjellige Tider, og extra Maaneder maatte tillægges til visse Tider; der er altsaa, med vor nærværende Kundskab, ikke nogen Mulighed for at afgjøre noget Bestemt om disse to Slags Aar. Følgelig kan Ingen bevise Skribentens Paastand, som vi har citeret, at de to hellige Bøger kommer i Modstrid.

Skribenten siger, at uagtet Nephiterne forandrede deres Aars Regning fra Kristi Komme, „saa siges der dog intet om nogen Forandring i Maanedernes Regning." Vi svarer, at det ene vilde nødvendigvis følge det andet. Dersom Kristus blev født paa den tiende Dag i den anden jødiske Maaned, saa vilde den tiende Dag i den anden Maaned blive den første Dag i den første Maaned af det nye nephitiske Aar, og alle Dagene vilde blive forandret en Maaned og ti Dage. Den eneste Tid, som allerede vist, naar Kristus kunde være født og ikke foraarsaget nogen Forandring, dersom Nephiterne da havde regnet deres Aar efter den jødiske Kalender, hvilket ikke kan bevises, vilde have været om han var bleven født paa den første Dag i den første Maaned af det hebræiske Aar.

Vor Modstander taler om Juledag (25de Decbr.), som om det var Frelserens sande Fødselsdag. Han veed, og alle Studerende veed, at det er for længe siden

bleven bevisliggjort, at Kristus ikke var født paa den Dag, eller paa nogen Midtvinters Dag, altsaa bliver hans Beregninger, baseret paa den Idee, alle til Unytte. Han er ikke oprigtig, og han veed det. I al Fald begyndte ikke Nephiterne deres Aar midt om Vinteren, hvilket sees af følgende: „Den sidste Dag af Aaret 67 f. Chr. blev mærkværdig ved et stort Slag mellem Nephiterne og Lamaniterne paa Grænsen af Overflødighedens Land. Saa stor var deres Møie og Dagens Hede, at Søvnen overvandt begge Hærskarerne om Aftenen, da Teancum, den nephitiske Høvedsmand, krøb ind i Lamaniternes Leir og dræbte deres Konge." Da Overflødighedens Land laa norden for Ækvator, maatte deres Aarstider være lig vores, og det er ganske urimeligt, at Heden midt om Vinteren kunde være stærk nok til at have en saadan Virkning paa Krigsfolket, som er skrevet i Almas Bog, 51 og 52 Kapitel.

Det tredie Modbevis er ligesaa falsk, som de andre er ugrundet. Han siger, „Gabriel besøgte Marie i den 6te jødiske Maaned." Han har ingen Ret til nogen saadan Angivelse. I Lucas 1ste Kap. har vi en Beretning om Engelen Gabriels Besøg før Johannis den Døbers og Frelserens Fødsel. Det himmelske Sendebud lovede Præsten Zacharias en Søn, som skulde udmærke sig som Frelserens Forløber. Læseren er nok bekjendt med denne Begivenhed. Den inspirerede Skribent vedbliver, „men efter de Dage blev Elisabeth, hans Hustru, frugtsommelig og skjulte sig i fem Maaneder, sigende, saaledes har Herren gjort imod mig i de Dage, da han saa til mig, for at borttage min Forsmædelse blandt Menneskene." Og i den sjette Maaned blev Engelen Gabriel sendt, osv.

Lidt længere henne siger Engelen: „Og see, Elizabeth din Frænke, hun har og undfanget en Søn i hendes Alderdom, og denne Maaned er den sjette for hende, som kaldtes ufrugtbar."

Ingen Omdreining af Sproget kan gjøre dette til den sjette Maaned i det jødiske Aar; efter Lucas kunde det være hvilkensomhelst Maaned; det var den sjette Maaned af Elizabeths Svangerskab. Saaledes forsvinder Modsigelserne og bliver som tynd Luft, og der findes intet Modstridende mellem de to hellige Optegnelser.

Geo. Reynolds.

Brev fra Præsident Taylor,

til Præsident Carrington, dateret Saltsøstad den 27de Febr. 1882.

Kjere Broder, — Deres kjerkomne Skrivelser af 26de Januar og 11te Februar har vi modtaget.

Vi glæder os meget over Deres Besøg iblandt de Hellige, og betvivler ikke at det paaskjønnes. Om Emigrationen vil jeg blot sige, at hvad De gjør desangaaende, er vi tilfreds med. Deres Erfarenhed giver Dem en langt større Kundskab om Saadant, end vi muligt kunde have her. Den 12te April vil udentvivl være saa passende en Dato, som kunde vælges, og vi vil kundgjøre at det vil blive Tiden, da de Første vil afreise fra Europa. Ældste Hart vil være vor Agent i Sommer, og vil lade Dem vide angaaende Jernbane-Billetpriserne saa betimeligt, som muligt.

De er udentvivl af de offentlige Blade og andre Kilder kommet til Kundskab om, at Folket i de Forenede Stater netop nu lider af et af deres Krampetilfælde, idet deres almindeligt antagne Anskuelse, som de kalder Dyd, er forarget. Ansporet ved uforskammet løgnagtige Beskyldninger af disse, som de for Klædernes Skyld i en høi Grad forlader sig paa, har de ladet sig ophidse indtil Galenskab mod de Sidste-Dages Hellige; og som de selvretfærdige Jøder fordum raabte: „Korsfæst ham! korsfæst ham!" saa vilde og disse, havde de Magten, nu behandle dens Tjenere, som da blev korsfæstet, og paa hvilken de siger at de tror. Men eftersom de ikke nuomstunder er saaledes stillet, at de kan bringe det dertil, saa larmer de om at faa os berøvet vor Frihed og vore Rettigheder, vor Valgret og Repræsentation saa at man efter disse Forurettelser kunde spolere og lovformeligt frarane os de Livets Goder, som Gud i sin Miskundhed har skjænket. Disse Projekter skal drives igjennem, enten det strider mod Konstitutionen eller ikke. Naar Menneskene tager sig for at udrydde Guds Rige, saa agtes hverken Love, Konstitutioner, Rettigheder, Overenskomster, Forbund, eller noget saadant. Men vi takker Gud, fordi vi veed, at han er større end dem Alle. Zion vil vinde sin Sag; dens Gang er opad og fremad, og enhver Forjættelse, som er given Zion, vil blive opfyldt; og enhver Profeti vil blive opfyldt trods de Ugudeliges Vrede og de løgnagtige Religionsbekjenderes og politiske Oprørsstifteres ivrige Anstrengelser. Det er Noget, der er forbundet med stor Ære at kæmpe for Sandhed, Dyd, Gudsfrygt og Menneskets Frihed; det er herligt at være Venner med Gud og have Gud til vor Ven; det er herligt at virke med ham til Menneskenes Gjenløsning og Gjenfødelse. Vi har ingen Frygt for Udfaldet. Vi har spigret vort Flag til Masten; vort Løsen er: „Ingen (vancærende) Forlig, ingen Underkastelse." Hvad Gud har overdraget til vor Varetægt vil vi varetage som helligt; den evige Sandheds Principer maa ikke behandles med Vanære, efter Menneskers Luner og Indfald, og naar vi gjør vor Pligt, vil vi overlade Følgerne til Ham, som holder Nationers og Folks, Verdners og Systemers Skæbne i sin Haand, fuldt forvisset om, at han vil bevare Sine; og som han har befriet os før, saa vil han gjøre det igjen, og som vi tror, med end mere Hæder.

Vi har skrevet og omsendt fire Petitioner blandt Folket, af hvilke vi har sendt Dem Afskrifter; disse modtager talrige Underskrifter af de Hellige og af Nogle, som ikke er af os. I disse Petitioner erklærer vi i et Sprog, der ikke kan misforstaas, at flertalligt Ægteskab er en Part af vor Religion, ligesaa hellig for os som Daab, Ordination, eller nogen anden Ceremoni eller hellig Handling i Kirken. Vi ønsker at Verden skal vide hvorledes det staar til med os i denne Henseende, og at de maa forstaa, at de krænker vore religiøse Rettigheder, naar de angriber vore ægteskabelige Forhold. Hvad Andre tror om dette eller andre Punkter, det angaar ikke os, vi befatter os ikke med at skrive Trosartikler for dem; og vi vil ikke have dem til at danne Læresætninger, som vi maa tro eller ikke tro. At Andre ikke tror paa flertalligt Ægteskab har intet at gjøre med Spørgsmaalet — At vi gjør det er Alt hvad der er nødvendigt at forstaas, og vi ønsker vore Regenter, Kongressen og vore Medborgere, at lære denne Sandhed, at vi er indgaaet i disse Pagter, fordi Gud har saalunde

dikteret os, og at vi tør ikke og kan ikke være ham ulydig, hvadend Trusler vi trues med eller Laster vi beskyldes for.

Modtag min Kjerlighed tilligemed Brødrenes, som er omkring mig. Alt er vel i Zion; her er Fred og Ro, Trøst og Tillid. Er der Nogen, der er svage i Knæerne, da er det ikkun faa; og Tusinders Bønner opsendes daglig til Ham, som er den Israels Hellige, om at bevare sit Folk og forsvare deres Rettigheder.

Ihukom mig kjerligt til Brødrene Stayner, Anderson, Felt, og Brødrene og de Hellige ialmindelighed, og med varagtig Bøn for Eder alle, forbliver jeg som altid Eders Broder i Evangeliet,

John Taylor.

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Mødet tog sin Begyndelse Løverdag den 8de April Kl. 8 Efterm. Nærværende paa Forhøiningen var følgende Ældste fra Zion: C. D. Fjeldsted, Missionens Præsident, H. J. Christiansen, Konferencens Præsident, P. O. Hansen, P. Sundwall, J. J. Hansen, L. Mortensen, C. Christensen, J. H. Hansen, R. Christoffersen, Christian Hansen, Jens Hansen, R. Olsen, H. C. Hansen og M. Jacobson.

Rapporter indgaves af de forskjellige Grenspræsidenter, hvoraf fremgik, at Stillingen var god og Udsigterne for Evangeliets Fremgang lovende. Modstand havde reist sig i nogle af Grenene, og i nogle Tilfælde endog Opløb af Pøbel, men nogle Individer var bleven indstævnet af Politiet og straffet med Mulkt. Mange vilde i dette Aar have Leilighed til at drage hjem til Zion. Broder J. C. Nielsen løstes fra at arbeide paa Bornholm og beskikkedes til at arbeide i Vest og Syd Sjælands Gren. Følgende Brødre blev hæderligt løst fra deres forskjellige Arbeidsmarker, nemlig: H. P. Folkersen, H. J. Sander, Julius Nielsen, H. P. Andersen og H. P. Larsen; og Præs. Christiansen nedbad Herrens Velsignelser over dem for deres trofast udførte Arbeide.

Søndagformiddag Kl. 10 fortsattes Konferencen i den store Sal i Rømersgade 22. Ældsterne L. Mortensen, C. Hansen og H. C. Hansen aflagde Rapport om deres Virksomhed. De havde besøgt Venner og Frender og gjort dem bekjendt med Evangeliet, og Fremtiden vilde vise Frugten deraf. De følte glade i at være Jesu Kristi Evangeliums sande Budbærere.

Præs. Christiansen indgav en samlet Rapport om Stillingen og hvad der var skeet siden det forrige Konferencemøde den 5te og 6te Nov. Medlemmernes Antal var 899, Præstedømmet iberegnet. Der var 6 afgaaet ved Døden, 23 udelukket; 225 betaler Tiende og Offer; 360 holder Stjernen, deraf 30 Fremmede; 170 holder Ung. Raadg; 762 Forsamlinger er afholdt; 120 Stæder og Byer er missionæret; af Bøger og Skrifter er solgt omtrent for 660 Kr; 19 Brødre, hvoraf 10 fra Zion, har arbeidet i Evangeliets Tjeneste i denne Konference i Vinterens Løb, alle tro og nidkjer. Konferencen var i det Hele taget i en god Forfatning. Han paalagde

derefter de Hellige at nøie betænke, hvad de lovede, naar de opløftede deres Hænder mod Himlen, som et Tegn at de var villig til at understøtte Guds Tjenere i deres Tro og Bøn. Kirkens Authoriteter i Zion og i Adspredelsen blev det enstemmigt vedtaget at anerkjende og understøtte i Tro og Bøn.

Missionspræsidenten stod op og bevidnede, at hvad Brødrene havde sagt var Sandhed; og idet han talte om de nærværende Udsigter til tilstundende Trængsler, tilraadte han de Hellige til ikke at nære nogen Frygt, og paamindede om, hvor der siges, at intet Redskab, som er dannet imod Zion, skal lykkes, og at hver Tunge, som staar op imod hende i Dommen, skal hun fordømme." Fienden vil ikke faa Magt over Zion, men som Torden renser Luften, saa vil Forfølgelsen rense Kirken, og den vil trives bedre end nogensinde før; hentydede til Lignelsen om Fiskevodden, som fangede alskins Fiske, og de daarlige blev kastet bort; saaledes kom daarlige Individer ind i Kirken, som var til Skade for Kirken. Tiden var nær, da Bævelse vilde betage Hykleren i Zion." Denne Slægts bedste Blod var bleven udgydt og mere vilde udentvivl blive udgydt, men om alle Jordens Magter vilde binde sig tilsammen for at udrydde dette Værk, saa vilde det ikke lykkes dem; thi Herren siger ved sin Tjener Daniel, at det skal bestaa evindeligen.

Om Eftermiddagen Kl. 2 talte Ældste Jens Hansen og sagde, at han vidste, at denne Gjerning var Sandhed og af Gud, og at han havde Vidnesbyrd derom i sit eget Bryst; og han havde fundet en Kraft til at overvinde det Onde og gjøre det Gode, som han ikke havde før. Talte om Menneskenes Villighed til at tro Tradition og onde Rygter snarere end at undersøge vor Lære. Hentydede til Folkets Vantro i Noæ Dage. Hentydede til denne Tids Rigdom paa Begivenheder, osv.

Præs. Fjeldsted sagde, at i vore Dage var der mange, der slog sig til det saakaldte Fritænkeri, fordi Religionen blev fremstillet for dem i et forkeert Lys, hvilket bragte dem til at fornegte Gud. Han henviste til de mange Beviser i den hellige Skrift, som beviser, at Gud er en Person lig os, og til Kirkens rigtige Organisation i gamle Dage. Henviste til Maaden, hvorpaa der døbtes i gamle Dage. Talte om Budenes Forandring. Om de smaa Børns Uskyldighed. Talte om, at Røveren paa Korset ikke gik til Himmerige, men til Aandernes Verden. Om de Helliges Hjemsamling til Zion for der at opbygge Templer osv.

Præs. Christiansen talte om Paaskedag, at det var til Minde om Kristi Opstandelse osv. Talte om den forkeerte Tro, at Jesus har gjort Alt til Menneskets Frelse og Salighed, og at de har intet at gjøre, uden blot at tro paa ham osv. Men denne store Herre og Frelser har atter i disse Dage, i hvilke vi lever, givet Evangeliet, og ifølge sit Løfte, som han gav Johannes i Synet, har han sendt Præstedømmet til Jorden, og gjennem Petrus, Jacob og Johannes har han beseglet det hellige Præstedømme paa Joseph Smith, hvilken er den vi bær Vidnesbyrd om er en sand Profet. Og den Slægt, som nu lever paa Jorden, gjorde bedst i at omvende sig og bøie sig paa sine Knæ og anraabe Gud om Tro paa hans Evangelium, og Taleren lovede i Jesu Navn, at de skulde erholde Vidnesbyrd derom, og meget mere sagde han til at advare sine Medmennesker.

Om Aftenen Kl. 6 stod Ældste Christoffersen op og talte om Evangeliets Gjengivelse og at Moses havde været

paa Jorden i disse sidste Dage. Ligesaa Elias, og Petrus, Jacob og Johannes, og Johannes den Døber osv.

Ældste P. O. Hansen sagde, at han var tilfreds med sin Stilling, at have at oversætte Livsens Ord, hvilket havde været hans beskikkede Del i Begyndelsen, og deri glædede han sig, som og i at opløfte sin Røst til sine Medmennesker osv.

Ældste Christensen sagde, at det var det Evangelium, som skulde prædikes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk — Sagde, at den, som oprigtigt undersøger vor Lære, vil finde den at være Sandhed. — At fordums Dages store Mænd havde gjæstet Jorden osv.

Præs. Christiansen sagde, at det gjorde ham sørgmodig, at Velsignelserne blev forkastet, og det uden Undersøgelse — bar Vidnesbyrd om, at Mormons Bog var en guddommelig Aabenbaring, og at Menneskene burde læse den osv. Læste et Stykke i samme Bog, som siger, at intet Folk skulde bo paa Amerikas Land, som ikke vilde tjene Gud, ellers skulde de vorde udryddet. Han fraraadede Saadanne fra at reise til det Land, som ikke agtede at adlyde Guds Bud osv.

Præs. Fjeldsted gjorde de Forsamlede vitterligt, at dette Evangelium var af Gud, enten de troede det eller ikke. Han dvælede ved Amerikas Land, hvis Frihed misbrugtes og hvis Love blev overtraadt. Sagde at hint Land snart vilde blive straffet for den deriværende store Ugudelighed — at det var Josephs Arveland, men var ikke for dem, som besmitter det. Tilraadede de Fremmede at ikke forkaste den Frelse, som nu tilbydes dem, osv.

Mandag Morgen Kl. 10 afholdtes et Møde af 60—70 Brødre af Præstedømmet. Præs. Christiansen talte om Præstedømmets Magt og Myndighed, som var os anbetroet, og hvilket vi skulde benytte og respektere paa en saadan Maade, at det kunde være ikke alene os selv, men ogsaa Andre til Velsignelse. Aftakkede de unge Missionærer, som var bleven løst, og nedbad Herrens Velsignelse over dem osv. Takkede ogsaa Grenenes Forstandere osv. Paalagde alle Brødrene af Præstedømmet at behandle de Hellige, som gode Hyrder vilde behandle deres anbetroede Faar osv.

Præs. Fjeldsted udtalte sin Tilfredshed, og formanede dem til rent og helligt Levnet saa at de kunde besidde Guds Aand og være istand til at føde Herrens Hjord osv. Raadte dem til saa meget som muligt at efterleve „Visdomsordet.“ osv.

Eftersom denne Dag var bestemt til Staten Deserets Organisation, saa foreslog Ældste P. Sundwall at ønske den dertil valgte Forsamling tillykke og understøtte dem i vor Tro og Bøn, hvilket vedtoges.

Hugo Peterson
Skriver.

Godhjertede Menneskers Formue er, enten den er liden eller stor, altid til Nytte for Alle, ligesom Vandet i en Brønd, hvorimod karrige Folks er lig Havets Vand, der ikke slukker Nogens Tørst.

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetsløb.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke=Mormon.)

(Fortsat fra Side 206.)

Jeg har ingen Lov overtraadt, og under nuværende Omstændigheder vil jeg ikke lade mig tage af nogen Mand til at blive dræbt ligesom de gjorde ved Joseph.

Kaptain Van Vliet: Jeg tænker ikke, at det er Regjeringen Mening at arrestere Dem, men at indsætte en ny Guvernør i Territoriet.

Guvernør Young: Jeg troer at De siger sandt — at De tror det — men De kjender deres Hensigter ligesaa vel som jeg. Naar De kommer bort her fra vil De tænke paa mange Ting, som De har seet og hørt; for Exempel: Folk har beskyldt os for at gjøre Fællesskab med Indianerne mod Regjeringen. De var meget bange for, at Joseph Smith vilde gaa iblandt Indianerne, og de ønskede at holde ham borte fra dem, men nu har de drevet os midt ind iblandt dem. Jeg ønsker, De skal lægge Mærke til Tidernes Tegn; De vil see, at Gud vil revse denne Nation fordi de søger at udrydde baade Indianerne og Mormonerne. Dersom Regjeringen fremdeles sender en Hær til at ødelægge os, saa siger jeg i Herrens Navn, at vi skal overvinde dem. Dersom de vover at gaa ind med Magt skal jeg ikke holde Indianernes Haand længer for den hvide Mand at skyde paa dem; jeg skal lade dem gaa og gjøre som de lyster. Skeer det, saa kan De sige Regjeringen, at de kommer til at standse al Emigration gjennem Ørken, for Indianerne vil dræbe alle, som vover at reise. Og dersom en Krigshær slipper igjennem og ind i denne Dal, saa sig til Regjeringen, at de maa have Forage og Proviant, thi her vil de kun finde en øde og forbrændt Slette.

Kaptain Van Vliet: Dersom Regjeringen driver denne Affære saavidt, at det bliver til Krig, saa udtræder jeg af Tjenesten, thi jeg vil ikke have Del i at udgyde amerikanske Borgeres Blod.

Guvernør Young: Vi vil forlade os paa Gud. Kongressen har været nøiagtig med at sende Undersøgelseskommitteer til Kansas og andensteds, naar der var nogen Anledning; men efter blot et løst Rygte er 2000 velbevæbnede Soldater sendt ud for at udrydde os, uden den ringeste Undersøgelse.

Kaptain Van Vliet: Regjeringen vil maaskee endnu sende en Undersøgelseskommittee til Utah førend de gaar ind, og betragte det som god Politik.

Guvernør Young: Jeg tror Gud har sendt Dem her, og at det vil føre til noget Godt. Jeg blev glad, da jeg hørte, at De kom.

Kaptain Van Vliet: Jeg længes efter at reise tilbage til Washington saa snart, som jeg kan. Jeg har hørt officielt, at General Harney er bleven tilbagekaldt til Kansas for at være Guvernør. Jeg skal standse Toget ved Hams Fork paa min egen Ansvarlighed.

Guvernør Young: Dersom vi kan holde Fred i Vinter, saa tænker jeg at nogenting vil skee, der vil forhindre Blodsudgydelse.

Lad nu Læserne lægge Mærke til Punkterne. Disse Samtaler fandt Sted førend Efterretningen om den oven omtalte Massaker naaede Saltsøstad.

Guvernør Young bød denne Officeer at sige Regjeringen, at om denne Krig vedblev, maatte al Emigration ophæves, tilføiende at han havde „holdt Indianernes Hænder", og holdt dem fra at hevne sig paa de Hvide, og at dersom det blev til Krig, saa hverken kunde eller vilde han holde dem tilbage længer. Men læg Mærke til hans Politik: **Det gjaldt at holde Armeen ude Vinteren over, forhindre Sammenstød mellem Tropperne og Mormonerne og forhindre Blodsudgydelse.** Naar dette kunde udføres, troede han, at Nationen, efter alvorlig Overveielse, vilde tilbagekalde den uretfærdige Krig, at en Kommission vilde blive udsendt, og Udfaldet komme uden Blodsudgydelse. Van Vliet bliver saa stærkt beveget ved Sagens Udseende og Mormonfolkets heltemodige Beslutning, at han erklærer at ville frasige sig sin Kommission, dersom Regjeringen bestemmer at gaa frem med Vold og underkaste Folket en Uddrivelses Rædsler. Han haster tilbage for at standse Tropperne i deres Anmarsch og for i Washington at rapportere Sagernes sande Tilstand. Det Paafølgende vil vise, at han tilsidst blev et Redskab i at bringe den hele Affære til et saa tilfredsstillende Resultat, som da var muligt, gjennem en Fredskommission.

Læseren maa kunne see, at ingen aabenbar slet Handling, og allermindst det forfærdelige Blodbad i Mountain Meadow, kunde i mindste Maade sammenlignes med Brigham Youngs ædle Politik, ikke at sige noget om hans Humanitet. Hin sørgelige Tildragelse kan ikkun med Retfærdighed sees fra een Side, nemlig: at Indianerne gjorde det af Hevn, fordi at de paagjældende Emigranter med Villie havde efterladt forgiftet Kjød paa deres Leirpladser, og havde ogsaa forgiftet nogle Kildevæld, hvorved de foraarsagede adskillige Indianeres Død. Det er ogsaa en Kjendsgjerning, at Mormonerne raadte de samme Emigranter til at reise den nordlige Vei til Californien, fordi der vilde være mindre Fare for at blive overfalden af Indianerne. Men de agtede ikke derpaa, men drog mod Syd og mødte deres Skæbne i Mountain Meadow. (Forts.)

Notits Da Undertegnede venter at være fraværende de første sex Uger fra Dags Dato, saa bedes de, der i den Tid sender anbefalede Breve til dette Kontor, at adressere til P. Sundwall istedetfor

C. D. Fjeldsted,
Missionens Præsident.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.